

billigere, ikke komme til at betale Gebyr for Afskrivningen og dels endelig ved, at Appellen vil kunne fremmes ganske anderledes hurtig, idet man vilde kunne faa Akten med det dertil hørende langt hurtigere, end vi nu kunne — jeg siger, de Fordele ere saa store, at man virkelig godt kan udsætte sig for den, om jeg saa maa kalde det, imaginære Fare, som ligger deri, at Indlæg skulle blive borte, en Fare, som endda ikke er saa stor, for jeg paastaar, at i de allerfleste Tilfælde ville saadanne bortkomne Procesdokumenter kunne reproduceres paa en saadan Maade, at Sagen kan fremmes, og at Dommerne i de overordnede Instanser ikke kunne komme i Forleghed med, hvorledes de skulle dømme i Sagen.

Den ærede Minister mente, at der i Udkastet burde findes Regler for, hvorledes der skulde forholdes i saadanne Tilfælde, hvor en Akt med Bilag blev borte. Jeg tror ikke, det er nødvendigt, for Faren er jo til Stede nu med Hensyn til saadanne bortblevne Indlæg og Dokumenter, og der findes tilstrækkelige Regler i vor Civilproces, til at man kan komme ud over denne Vanskelighed. Naar et saadant Dokument er blevet borte, kommer det noget an paa, hvor vidt den, der har forlagt det eller kastet det bort, har Skyld i det eller ikke, og saa maa han bære de processuelle Følger, der ere forbundne med, at der sker processuelle Forsømmelser. Naar den ærede Minister antydede, at det jo ikke behøvede at være Partens egen Skyld, det kunde f. Eks. være hans Sagførers Skyld, saa kan man kun sige dertil, at naar en Part henvender sig til en sjustet Sagfører, der kaster hans Dokumenter bort, maa han selv tage Følgerne, og saa maa naturligvis Sagføreren være erstatningspligtig, hvis han har paa draget paagældende noget Tab derved.

Vi have altsaa ment, at der ved denne Lov kan opnaas meget store Goder, meget store Besparelser i Tid og Penge. Skulde vi nu undlade at søge det opnaaet, fordi der kan være nogen Fare derved, Farer, som jeg i Virkeligheden ikke tror have praktisk Betydning!

Ordføreren for Forslagsstillerne
(P. G. C. Jensen): Jeg kan i det hele

taget henholde mig til, hvad min ærede Medforslagsstiller nu udviklede. Jeg har kun et Par Ord at tilføje. Det Spørgsmaal, som den ærede Minister fremdrog, om, at Indlæg særlig let kunne komme bort ved den Fremgangsmaade, vi have foreslaaet, har naturligvis fra første Færd af været Genstand for vor omhyggeligste Overvejelse. Det var jo, rent ud sagt, det eneste Punkt, paa hvilket der overhovedet kunde rejses Indsigelse mod denne Foranstaltning. Der er jo nemlig aldeles intet andet at sige mod den end dette, at den Mulighed foreligger, at et Indlæg kan blive borte, og det er ogsaa den eneste Indvending, der er fremkommen fra den ærede Minister. Vi havde naturligvis dette Spørgsmaal under nøjeste Overvejelse under Forhandlingerne om denne Sag, og et Øjeblik vare vi tilbøjelige til at blive staaende ved den Betragtning, at Vanskeligheden kunde undgaas ved, at man paalagde enhver Part at fremlægge Genpart af alle Dokumenter, som han fremlægger i Sagen, altsaa saavel Indlæg som Bevisligheder. Men vi opgave denne Tanke, fordi det, som den ærede Minister rigtig bemærkede, vilde medføre Udgifter for den procederende Part, naar Sagføreren altid skulde fremlægge Genpart af samtlige Dokumenter. I alt Fald vilde det for hans Kontor medføre en noget større Ulejlighed, og der vilde sikkert være adskillige Kontorer, paa hvilke der vilde blive beregnet særlig Betaling for saadanne Genpart. Da vi nu slet ikke ønskede at fordyre Proceduren men tværtimod ønskede at gøre den billigere, kunde vi ikke foreslaa, at det skulde paalægges Parterne eller deres Sagførere at fremlægge Genpart.

Vi komme altsaa tilbage til den Ulempe, som ganske vist er til Stede, nemlig at et Indlæg kan blive borte, men det er, forekommer det mig, rigtigt, hvad min ærede Kollega (Oct. Hansen) yttrede, at der ingen Fare er forbundet dermed. I den Henseende vil jeg, hvad Første-Instans-Sager angaar, særlig gøre opmærksom paa, at der jo i enhver velskreven Dom, altsaa ogsaa i en velskreven Underrettsdom, findes en Fremstilling af de Paastande og de Udviklinger, som fra hver af Siderne ere gjorte gældende, og denne Fremstilling,